

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdasági s társadalmi lap.

A SZABADELVÉPÁRT KOZLONYA

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hétfőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Hirdetési díj:

ot hasáhos petisor 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű s több ízben megjelenő hirdeménnyeknél leengedő törvény. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyitási költségek minden sora 20 kr. A hirdetéseknek valamin a nyitási költségek egyedül a kiadói irodában vétetnek fel. Az előfizetési s hirdetésdíj pénzek a kiadóhatalomban, a lap szellemi részét tartozó közlemények a szerkesztőség irodájában címzendők, czegledutoza, Fried-ház 19. sz. alatt

Előfizetési feltételek:
helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve.
Égész évre . . . 10 frt.
Félévre . . . 5 " "
Negyedévre . . . 2 " 50 kr.
Egy óra . . . 1 " "
Előfizetheti helyben a kiadóhatalomban, **Kutasi Imre nyomdájában**, aztán Telégdi K. Lajos és ifj. Csáthy Károly könyvkereskedéseikben, vidéken a postahivataloknál.

Debreczen, május 20.

○) Tegnap lapunkban közöltük ifjú gróf Károlyi István toasztját, melyet a Széchenyi-lakomán mágnás kollégáinak oly becsületreméltó nyitással vágott szeme közé. Érdemesnek tartjuk reflektálni rá.
Nem tudjuk, mindenkire oly megdöbbentőleg hatottak-e e lepezések, mint reánk, de bizonyára minden hazafi szívet fájdalmas érzés fogta el, midőn mágnásaink nyomorult viseletének ily bizonyítványát olvasta attól, ki maga is magyar mágnás, egy dugszagad család sarja, egy historialag híres-nevezetes név örököse. — Nem mondhatják a kaszinó mumiái, kik hónapokon keresztül dngdoták e nevezetes toasztot a közvélemény szeme elől, hogy a vádak a kicsis g acsarkodásai a nagyság ellen, a rangtalanság harcza a rang, s a vagyontalanság harcza a vagyon ellen. — Hiszen valódiuk vértikből való vér, testükből való test, csupán lelke különböző lelküktől.

Valóban lealázó tükrök, melyet az ifjú Károlyi István a mágnások szeméi elé tartott; lealázó, megszegyentítő. „A nemesség kötelez” — mondja a híres francia példás, s nem lehet az ország egy főrangu nemessére nagyobb gyalázat, mintha jogosan véshetik homlokára a hazafiatiság bélyegét.
Külföldön költik el a magyar nép véres verejtékét gyűjtött ezreiket: lóra, pezsgőre, kártyára, szeretőre. A bécsi Pfärrer ragyog diszfogataik fényétől, s ők csak akkor pisilantanak hazra, ha valami igazgatótanácsosi díj felvételére ösztönzi zsebuik, vagy izgalomba hozza egy miniszter-válsági sport. — Nincs bennük hazafiság, szeretet a nemzeti szokásokhoz, ragaszkodás a nemzeti nyelvhez.

Iszonyu vádak ezek, melyekre Hamlet szerint „meghámlik a kegy, az illem pirul.” Hát már emyire jutott Magyarországon, az alkotmányosság 12-ik évében önkényt a Mária-Terézia systemájának jármába hajtják fejüket főurai akkor, midőn királya és királynéja oly hő ragaszkodással csüing mindazonra, a mi csak magyar. Hát ama nagy hazafi, Széchenyi István azért hozta haza a most külföldön dobzó mágnások apát, hogy a hazafiság szent tiszében purifikált hazafiai gyermekei ismét szétszakítsák a hazafiság szent köteleit?
Pedig igaznak kell lenni, és mint-hogy igaz, nem csupán felajdul a nemzet, de hangosan kiált is az orvosság után, s míg a bajra gyógyirt keres, aggodó fejét csüggedten hajtja le: vajjon akad-e nemzetnek új Széchenyije? támad-e újra egy Wesselényi, kinek dörögő szavára lélegzetébe fuljon minden, a mi idegenhez szit?
Mert teljes reverentiával viseltetünk ugyan a fiatal Károlyi gróf hazafiság felajdulása iránt, de tiszta igazság az, hogy a sebeket nem elég feltárni, de tudni kell orvosolni is.

A „Debreczeni Ellenőr” tárczája

Visszaemlékezés Nagy-Váradra.
Még nem régen történt az egész dolog. A váradai lapok még csak 2-3 napja, hogy ilyen czimvel írtak terjedelmes cikkekkel: „A biharmegyei orvos-gyógyászati és természetudományi egyesület és a debreczeni orvos-gyógyászati egyesület évi közös gyűlése.”
Annál fogva még egészen híven leírhatjuk, hogy mi miként történt. Némely dolgokat pedig mi debreczeniek még a váradai tiszelt és itt ezennel köszöntött újságíróknak is újságképen beszéltünk el, mert voltak olyan élményeink, kedves látogatásaink, a melyek mellé nem jött veünk újságíró. Az bizonyos, hogy nem is hívtuk őket.
Ha meg nem haragudnának a mostani idő járását szives figyelmükre méltató olvasóim, — tehát azt mondanám, hogy azon nap, melyen mi, a debreczeni orvos-gyógyászati egyesület képviselői nemcsak együtt indultunk, hanem a mi még fontosabb, együtt érkezünk meg is Váradra — mondjuk — ez a nap kellemetes esős nap volt.
Szemetelt ugyan egyszer-másor a nap folyamában az eső, de oly szeliden — mondhatnám — nyájasan, hogy a felől mi gondos utazók esernyőinket bátran elhagyogathattuk volna; hogy hol: Püspök-Ladányban-e vagy másutt, az a dolog lényegére nézve körülbelül mindegy lett volna.

Gróf Széchenyi és báró Wesselényi Miklós példája él. E két hazafi is ostromozó hazánk elkülföldiesedett mágnásait, de az ostor mellé helyezte a példát, melyet követni ösztönzött, mellé helyezte a munkát, melyben részt venni serkentett, buzdított. Egy ilyen munka vár mágnásaink jobb részére, kikben él a hazafiság szent érzete.
Szerencse, hogy vannak ily mágnásaink. A politika, a tudomány, költészet és zene, s ujabban az ipar produkál oly főrangu kapacitásokat, kiket összehozni, egy eszméjében egyesíteni feladata annak, ki gyógyítani akarja a külföldieskedés sebet.

Ma már nem nagyon szörnyűkötünk azon az állításon, melyet Kossuth hírlapja hangoztatott, hogy „a tekintélykora lejárt.” sőt inkább kifeszített újjal mutatunk ez igaz mondatra, mert a rang és vagyon csak akkor ad tekintélyt, ha a hazafisággal párosul. Ha a főnemesség fenn akarja tartani tekintélyt, ha ambíciója tovább is élvezni a historiai mult dicsfényéből sugárzó nemzeti tiszteletet, akkor álljon sorompóba. Ki a hazafiság zászlójával, s izzadjon a mágnásnak is homloka a közzsellem ébresztésében! Beszéli nem elég, a tett beszél.

Kíváncsiak vagyunk, minő társadalmi mozgalmat szül gróf Károlyi nyilatkozata. Van-e ösztön mágnásainkban javítani s javulni, vagy pedig a kaszinói mumia csak egyet nyoszoró, s él tovább azon lethargiában, hová lesüllyeszték „a bor, a játék és az asszonyok?”

— Az országgyűlés mindkét háza rövidülést tartott tegnap, melyben az elfogadott törvényjavaslatok olvastattak fel. A képviselőházban a ház május havi szükséglete 82,350 forintban állapított meg.

— A Tisza-szabályozás céljaira, mint a „Pester Lloyd”-nak távirják, a bécsi értekezésekben elhatározott, hogy ez idén nem történik semmi köcsönkibocsátás. Az emissió alakjára nézve még nincs semmi megállapodás, a Rothschild-csoport azonban, melyet el íránt a tárgyalások folynak, a sors-jegyeknek és arany kötelezvényeknek ellene van.

A székesfehérvári kiállítás.

Hogy a kiállítás az egész országban mily népszerű, az bizonyítják azon üdvözli táviratok, melyek naponta Székesfehérvárra érkeznek. Legelsőben táviratozott Szentese, a párisi magyar egylet nevében pedig Zichy Mihály küldött egy táviratot, valamint Coburg herceg is, tudatva, hogy nevével ellátogat a kiállításra, egyszersmind kedv vagy szerdára magához kérte a kiállítás derek elnökét.

Tegnapelőtt este néhány veszprémegei kiállító rendezett barátságos estélyt, a kiállítás időz hirlapokk tiszteletére. E kedélyes estélyen megjelent gr. Zichy Jenő is s hazamosabb időt töltött ott. Nagyon természetesen, hogy nem hiányoztak a felköszöntők sem, melyek közül megemlíthetjük gr. Zichy Jenőt, ki toaszt alakjában jelezte jövőbeni ipar-politikáját. A nemes grófot valóban oly magas és demokratikus eszmék leleskítik, hogy azon esetre, ha a nemzet támogatni fogja az ifjú mágnást, hazai iparunk érdekében rövid idő

A váradai indóháznál az a kellemetes és igen lekötelező meglepetés volt számunkra rendezve, hogy ott várakoztak ránk a társalgó vendégszerető tagjai közül sokan, a kik a baráti kézszerítés kedves percét otthon már nem győzték bevárni. Volt köztökük öreg, fiatal, épen úgy, mint mi köztünk, s mihelyt kezük ügyébe estünk, egy elborítottak bennünket meleg, forró ölelésekkel, hogy debreczeni elméinkből kisiklott, hogy melyiknek (?) micsoda izenetet hoztunk.
Első látogatásainkat egyszerre heten tettük. Elnökünk dr. Popper Alajos járt mindennél elől, annak bizonyosságául, hogy kebleinkben egyleti szívek dobognak s lépteinket egyleti tisztelegések vezetik.
Még napvilágon üdvözöltük a biharmegyei társaság elnökét dr. Lukács János urat, majd az egyesület alelnökét dr. Fuchs József és titkárát dr. Bodor Károly urakat.
Azután eloszlottunk többnyire azon kedves családi körökbe, melyeknek szives vendéglátása arra a gondolatra vezetett mindnyájunkat, hogy az alvás talán már ki is ment a divatból.
Másnap május 15-én délelőtt a debreczeni orvos-gyógyászati egyesület tisztelegte annál, a kit Biharmegyében igen szeretnek és épen úgy tisztelnek: báró Dory József főispán ur ö mltóságánál.
Ezen kitünő four tagja és disze a biharmegyei orvos-gyógyászati és természetudományi egyesületnek, s ott létünkör sietők

attól oly mozgalom fejlődik ki, melynek hatását közgazdaszatunk előnyösen fogja érezni. Ugyanez estélyen határozottat el, hogy a magyar országos kiállítások eszméjének megpendítőjét, ki első lépett sorompóba ily kiállítások érdekében, Kossuth Lajost a jelenlevő tudósítók táviratilag fogják üdvözölni, egyszersmind örömet fejezik ki a fölött, hogy kezdeményezésének s nemes törekvéseinek gyümölcsét látják a jelen kiállításban. Üdvözli táviratot küldtek még Dáni s zezedi főispánnak s Bakay képviselőnek, mint a volt szegedi kiállítás elnökeinek.

A szomszéd Veszprémege igen nagy érdeklődést tanúsít a kiállítás iránt. Az erdészeti congressus kiindulására Veszprémege területére lép, mely alkalommal meglátogatja Pusztá-Palotát is. Veszprémege közgazdasági bizottsága már intézkedett arról, hogy a Pusztá-Palotához vezető erdei út kijavíttassék, illetve oly karba helyeztessék, hogy a megyének ne kelljen miatta magát szegyenlenie.

Dacára annak, hogy a kiállítás megnyitása már negyed napja történt, a város még mindig megtartotta ünnepies színezetét, az idegenek száma nem hogy fogyna, de perczről-perczre növekszik.

A székesfehérvári kiállítás ügyében megválasztott budapesti bírói bizottsági tagok a fővárosi iparosok köre hejjeségében értekezletet tartottak, bizonyos egyöntetű eljárás megállapítása végett. Kimondották, hogy a bírói bizottságok jun. 5-én megalakulván, működésüket azonnal megkezdjék és jun. 10-én befejezzék. A jury azon tagjai, a versenyben való részvételüket jun. 7-ig irásban bejelentethetik. Azon indítványt, hogy a pótbírálat a rendes jury munkálatokkal egyidejűleg vagysis azon idő alatt eszközöltessék, míg az érdemlelítő jurytagok még Székesfehérvárról jelen vannak, nem talált helyeslésre, mert gyakorlatilag alig volna keresztelhető. — Az ipar-cikkek megírásánál követendő irányelvek egy kiküldött bizottság számára a következőkben állapították meg: Az anyag minőségű és a red fordított munkán alapuló helys értékekkel való tekintetbe vétele mellett a kiállítványok versenyképességére, az előállításban való újításokra és a tárgyak műipari jellegére, vagyis művészi kivételére fordítottak kiváló figyelmet. A bizottság, a mely munkálatát a jury alakuló ülésében fogja bemutatni Steinacker Ödön, Mudrony Soma, Pekár Imre, Stoll Károly, Cseorgény János és Ungár Ignác jurytagokból áll.

Királyi Felségét jun. 1-re várják Székesfehérvárra a kiállítás megtekintésére.

Jogász-majális.

(Máj. 20.)

A felhők, melyek egész napon át sötét kérdőjeleként futkáltak az égen, szívesek voltak délután elvonulni s a májusi nap teljes erővel szórta napközbe tartogott sugarait. Délelőtt meg, a ki a pinczán végig ment, látott olykor egy-egy fiatal embert meggyűllyt orral, savanyu ábrázattal, reménybe mártott aggodalmas pillantásokat vetve a magasba: bátran ráfoghatta, hogy jogász-majális bizottsági tag. Azonban Jupiter pluvius, úgy lát-szik, ez évben jó barátja akar lenni a majálisoknak, mert mintha megszegezte volna maguk hosszas alkalmatlankodásait, egy eltakarodott e napon is minden pererputyával, hogy nyoma sem maradt. A meggyűllyt orrok visszahelyezkedtek normalis állásukba, s a savanyu ábrázatokra dekes mosolyült.
A jogászokra tehát szép idő virradt — illetőleg alkonyult.
Ki örült ennek jobban, mint az én Laczi

bő volt az aratás. Lesz tehát Chinin, vagy van is már elég, csak azok vannak hátra, a kik vállalkozásnak annak a megevesésére.
Nagyon keserű dolgok voltak ezek, ámbar ápitóriumnak olyat komendálnak a doktorok.
Alig hogy ezen a keserű ápitóriumon túl tehetők magukat, mindnyájan — tehát gyógyszerzeink is — szétoszlottunk azon tüzhelyekhez, melyeket Váradon mindenütt a hova beléptünk lobogni láttunk, a vendégszeret tüzelyeihez.
Az itt égő barátságos lángok a leghidegebb és fagyosabb kebelt is felmelegítették volna. Mi ebben a hideg májusban itthon Debreczenben még fával tüzelünk: a váradiak a szeretet és hódító rokonszenv tüzevel melegítették fel a mi érzelmeink tanjáit. Váradon biztosítva van az ember a májusi fagy ellen.
Dr. Lukács János egyesületi elnök a hivatalos színezet öve alatt igen barátságos ebédet adott, melyre az egyesületet tisztelegők voltak meghíva. El is ment oda mindenki, a ki csak tehetette. Hanem az épen nem könnyesen sikerült. Mert az embert már a déli órákban alig bocsátották el onnan, a hol épen volt.
Dr. Lukács gazdagon megrakott asztalánál bátran úgy lehetett volna kezdeni a pohárköszöntést, hogy „Tisztelet közgyűlés!”
A délutáni órákban ismét elhallgatott a barátság magasra törő zaja. Lesendésültek a vendégszeretet által rejtekeikből napfényre került érzelmek s előtérbe léptek az egyesületi

barátom! Estére akár nyulat lehetett volna vele fogatni.
— Jer, mondá karomba kapaszkodjra, a mint a pinczán találkoztunk, — a népaertbe, rugni a port.
Es vitt, a szó szoros értelmében vitt magával. A mint a népkérthez értünk, már ott ragyogott a kigyújtott tüzcillag a kapu fölött.
— Hát még oda benn hány gyujtok, — mondá Laczi barátom, csakhogy ezt gyujtják, azok meg gyujtanak.
Egy elismerő kézszerítés a bonnot-ért s — benn voltunk Oláh Józsi nyirettyője már ekkor javában cseklendozta a talpakat. Laczi barátom nem bírt magával. Lehajította über-zieherjét s karon ragadt.
— Jere táncolni, mondá s erővel húzott befelé. De már ide nem viszel magaddal, gondoltam magamban.
— Okos ember nem tánczol, mondám a corneville-i bírval.
Laczi ez értelemben nem óhajította magát az okos emberek közé számítani. Ment, nem, rohant s pár percz múlva rugta a — kölesalját.
— Hejh, gondoltam magamban, ne fájna csak a lábam, majd követném én is corneville-i bírú uram jó példáját. Hanem így csak meghuztam magam a sátor szélén s onnan tartottam szemlét a jelenlevők felett.

Nem nagy, de válogatott társaság gyűlt össze. A legszebb koszoru, élő virágokból. Felső rózsabimbók — ezek a leányok, egész teljökben pompázó nyit virágok — ezek a fiatal asszonyok (nem „urbölygek”, mert urakat és hölgyeket igen, de a kettőt egy szemében: urbölyget nem ismerünk), méltóságok tekinteti kamélikák — ezek a mamák. No aztán, természetesen, a virágoknak megvoltak lepkéik is, melyek közt tulnyomó volt a — fecskefarku pillangó.
Ne kívánja tőlem a nyájás olvasó, hogy e bájos koszoru minden egyes virágát néveleg elősoroljam. En csak olyan „tiszteletbeli” reporter vagyok, kinek nem kenyerre az újságírás s a kit csak úgy megcsiptek ez alkalomra, hogy hát akár akar, akár nem, menjen mulatni, vagy legalább nézni s akár tud, akár nem, írjon „érdekes” majálisi tudósítást, a mit — a mit méltóztatik látni — cselekszem is. Laczi barátomat akartam felkérni, hogy csináljon egy alphabetikus névsort, melyben minden nő benne legyen, mert ő valamennyit mindet ismerte; hanem azzal ma nem lehetett gyalog beszélni: úgy főtt, mint a rák s úgy jarta, hogy az Oláh Józsi nyirettyője alig tudott érkezni vele. Akármint szoltam hozzá, mindeure csak azt mondta: „barátom, isteni! folséges!” s azzal tovarobogott, mint egy locomotiv.

Elégedjek meg az olvasó azzal, hogy egyik bájolóbb volt, mint a másik (gondolja magában a mulató hölgyek mindenike, hogy ő is „egyik” volt) s együttesen az egész oly pompás kaleidoskop, a minőt a phantasia csak ki-gondolhat; látni lehetett az elragadó képet csak, de leírni nem s alakjai úgy összeillettek, oly kedves öszhangzatot alkottak, hogy ha csak egy kettő is emillettől maradna (a minek elkerülésére pedig reporter-ny és plajbász nem képes), nem volna teljes a kép.
Minden arczon vidámság, jó kedv ragyogott; kebel a kebelhez szorítva, a mit a mamák máskor nem néznének el oly szívesen, mint mikor a hamis Terpsichore úzi játszásait; forró kézszerítések, tüzes pillantások váltva, a mikor egyik szemből a másikba deles vilámlanóan árad; csupa öröm, csupa jó kedv mindenütt.
Hogy kell nekem mindet végig néz-nem, sohajtottam magamban, mert mellesleg monda szenvedélyes tánczos vagyok. Hogy annak az átkozott lábának épen most kellett megfájni. Mit volt mit tenni, meggyugodtam sorsomon.

Egyszer csak jön Laczi barátom, szánalmas képpel.
— Hát téged mi leit?
— Elment, sohajtot fájdalmasan.
— Kicsoda?
— Ó!
— Már most tudom, hogy kicsoda. Jer, vigasztal magad. Nézzük ki az asztalokhoz. Alig tudtunk helyet kapni.
Laczi barátom rántott csirkét rendelt. En már ottthon vacsoráitam volt. Ismertem az ilyen majálisi ételeket. Tehát csak egy kis vizet kértem.
— Mit, te vizet iszol? kérde Laczi barátom.
— Szomjas vagyok s ilyenkor előbb vizet szoktam inni.
— Akkor csak rendelj bátran bort, ne félj, van abban víz is.
— Jól van tehát, mondám s bort rendeltem. Veszett rosz volt. Hanem azért megittuk. Laczi barátom egy jó fél óra alatt a „rántott csirké”-vel is elkészült.
Iszogatunk, lassanként azon tapasztalatra jöve, hogy ha rosz is, a mit iszunk, de mégis csak bor.
Állapotról állapotra jutva, végre jónak láttuk fellállni.
— Fizek! kiált Laczi. Egy csirke.
— Ötven krajczár.
— Micsoda, hiszen ez nem is csirke volt, hanem valóságos vén tyúk, és mégis ötven krajczár?
— Tük? Akkor hadfan grajczár!
Laczi fanyar képet vágott. Ezért ugyan szólhatott. Hanem azért kifizette. En is kifizettem boromat, megittam a mi még volt — egy jó félüvegnyi — a keherrel. Ezért az el-szántságért aztán meg is ajándékoztam az asztalon hagyott trinkgelden felül a zsemben talált egy hatosslal.
Ejfel után volt az idő. Benézünk a sátorba. Már ekkor csak néhány pár járta. El-indultunk aztán Laczi barátommal, a mint jöttünk, karongva, mire most inkább is szükség volt. Részás kedélyhangulattal vonultunk hazafelé s hogy hogy nem, egy pár óra alatt mindketten szerencsésen lakásunkra értünk. Az átlát éj mámorálta (tessék elhinni, nem a borával) dőlünk Morpheus karjaiba, a miből — már t. i. a mámorból — ha még e referá-dámban is maradt valami, megbocsát a nyájás olvasó.
— 6—6—

Orenburg égése.

Orenburg, az orenburgi orosz kormányzó-ság fővárosa, pár nap előtt volt, ma nincs. Pár nap előtt megelededett lakosok lákták, ma tizezer tüzkárosult sirtaja mindent; az el-pusztult utcák zokogástól viszhargznak. A tűz egy az Urat meglátó fekvő kis kunyhóból eredt. Mikor ez megyuladt, négy helyről is szaladt oda a tüzölők s a hitvány takolmányt oltani s szétverni kezdték. A dühöngő vihar azonban elkapta az égő üszköket s a várost három-négy helyen lángba borítá.
Hiába volt minden erőfeszítés, a tűz gyorsan terjedt, s kevés idő alatt a nagypiac emeletes kőháza is lángban állottak. A Péter-Pál templom is leégett. A középületek mind leégték, kivéve a löpor-tornyot, melyet mégis meglehetett menteni. A pusztulás leírhatatlan.
Nappal a hőmérő 35-on állt 0 fölött, éjjel 2-re szállt le 0 alatt. A vasútlómáson 50 kocsi bocsátottak a leégett rendelkezésre; ez azonban nem volt elég, minden kis biztos helyen nagy ember tömegek telepedtek le, s az éjt a szabad ég alatt töltötték. Az egész városban egy falat húst sem lehetett kapni. A süttöbök a megszárszúst, a kenyér s hús-piac minden élelmiszerral együtt leégett. Az egész városban egyetlen tyúk, egyetlen csirke sem maradt meg, csak másnap kúldtek Samarából kenyeret és húst. Ezeket azonban a

életre vonatkozó gondolatok és szándékok, valamint a bejelentett értekezések előadásához forduló vágyak.
A biharmegyei orvos-gyógyászati és természetudományi egyesület évi rendes közgyűlése — melyen a debreczeni orvos-gyógyászati egyesület — mint olyan szokott résztvenni — május 15-kén délután 5 órakor kezdődött.
Az alapszabályok értelmében 10-12 év óta minden évben leköszönt s a köztisztelet és bizalom nyilvánulásainak értelmében mindannyiszor újra megválasztott elnök nyitotta meg az érdekesnek ígérkező gyűlést. Az a férfi nyitotta meg e gyűlést, a ki nem öreg még, pedig fehér a haja, mint a teli tiszta hó s hat év tized — meg még egy kicsi — nyomja vállát, hanem egész megjelenésében fiatal, mert fáradhatatlan s lelkesedése a fiatalabb által fentartandó társulási szép czélok iránt határtalan.
Igen jól illik az ilyen elnök beszéde mellé, az olyan titkár évi jelentése, minő dr. Bodor Károly, kinek pennája gyönyörűen s ügyzeretete épen két embernek való munkával birkozott meg évről évre a társulat érdekében a nélkül, hogy szerényesége s férfias felfogása a kitűzött közczél nagy előnyre mogegednék azt neki, hogy egyetlen egy panaszos szó kijönne ajkain.
(Vége köv.)

